

Sygn. akt IV KK 219/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziulewicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Małarski

SSN Piotr Mirek

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie **W. L.**,

ukaranego z art. 51 ust. 1 k.w.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 maja 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść ukaranego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 16 maja 2014 r., sygn. akt II W [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w.
w zw. z art. 45 § 1 k.w. umarza postępowanie, a jego kosztami
obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

W. L. został obwiniony o to, że w dniu 26 kwietnia 2014 r. o godzinie 19:40 w Z., przy ul. K. [...], jako właściciel baru V., hałasem (głośną muzyką) zakłócał spokój, tj. o czyn z art. 51 § 1 k.w.

Wyrokiem nakazowym z dnia 16 maja 2014 r., w sprawie o sygn. akt. II W [...], Sąd Rejonowy w Z. uznał obwinionego W. L. za winnego tego, że w dniu 26 kwietnia 2014 r. w Z., jako właściciel baru „V.”, zlokalizowanego przy ul. K.,

hałasem wyrażającym się w głośnym odtwarzaniu muzyki w tym barze zakłócał spokój mieszkańcom okolicznych budynków, tj. winnego wykroczenia z art. 51 § 1 k.w. i za to, na mocy art. 51 § 1 k.w., wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1000 złotych.

Wyrok nakazowy uprawomocnił się w dniu 21 czerwca 2014 r.

Kasację w sprawie, na podstawie art. 110 § 1 k.p.w., wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich, zaskarżając powyższy wyrok w całości na korzyść obwinionego. **Zarzucił** rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa procesowego, to jest art. 93 § 2 k.p.w. polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanego ukaranemu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku nakazowego, podczas gdy w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie, zarówno wina, jak i okoliczności czynu zarzucanego obwinionemu budziły poważne wątpliwości, co winno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie w celu wyjaśnienia wszystkich istotnych dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności i **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania przeciwko obwinionemu – na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. – wobec ustania karalności przypisanego mu czynu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich jest zasadna w stopniu oczywistym, umożliwiającym jej rozpoznanie w trybie określonym w art. 535 § 5 k.p.k., to jest na posiedzeniu bez udziału stron.

Trafnie zauważa skarżący, że przedmiotem ochrony określonym w art. 51 k.w., jest prawo obywateli do niezakłóconego spokoju i porządku publicznego oraz niezakłócony spoczynek nocny, które to nie powinny być zakłócone jakimikolwiek zachowaniami wykraczającymi poza ogólnie, czy też zwyczajowo przyjęte normy społecznego zachowania się. Użycie przez ustawodawcę określenia „zakłócenie” wskazuje, że chodzi o wywołanie gdzieś niepokoju, zamieszania naruszającego ustalony porządek, normy współżycia społecznego czy też naturalny bieg spraw, co w efekcie powoduje oburzenie, podenerwowanie lub zgorszenie. W rozumieniu art. 51 § 1 k.w. zakłócenie spokoju publicznego to naruszenie równowagi psychicznej ludzi, powodujące negatywne przeżycia psychiczne

nieoznaczonych osób, powstające z bezpośredniego oddziaływania na organy zmysłów, przy czym skutek działania sprawcy, przewidziany w dyspozycji przepisu, musi wystąpić przynajmniej w stosunku do jednej osoby. Z kolei zakłócenie porządku publicznego to wywołanie stanu, który w danym miejscu, czasie i okolicznościach, zgodnie z przyjętymi zwyczajami i obowiązującymi przepisami, uważa się za nienormalny i który, w obiektywnym odbiorze, odczuwany jest jako utrudnienie lub uniemożliwienie powszechnie akceptowanego sposobu zachowania się w miejscach dostępnych dla bliżej nieokreślonej liczby osób. Także w tym wypadku wystarczy, by skutek taki potencjalnie mógł dotknąć wiele osób, choć faktycznie doświadczyła go tylko jedna (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 1992 r., sygn. akt III KRN 189/92, Lex nr 162227; P. Kozłowska-Kalisz, w: M. Mozgawa, Kodeks wykroczeń, 2009, s. 180 oraz M. Bojarski, w: M. Bojarski, W. Radecki, Kodeks wykroczeń, 2016, s. 469).

Zgodnie z art. 93 § 2 k.p.w., orzekanie w postępowaniu nakazowym możliwe jest jedynie wtedy, gdy okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Ziszczenie się wskazanego warunku wymaga zatem dokonania ustaleń, w świetle których zaistnienie czynu zabronionego jako wykroczenia, sprawstwo oraz wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Brak owych wątpliwości musi wynikać z załączonych do wniosku o ukaranie, a uznanych przez sąd za ujawnione, materiałów dowodowych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że postępowanie nakazowe jest instytucją prawa procesowego, której stosowanie zastrzeżono do najbardziej oczywistych przypadków, gdzie materiał dowodowy istniejący w aktach sprawy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych istotnych wątpliwości, co do winy i okoliczności popełnienia zarzuczonego czynu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 września 2009 r., IV KK 59/09, LEX nr 524057, z dnia 4 listopada 2014 r., III KK 143/14, LEX nr 1545148).

Tymczasem, z materiału dowodowego uzyskanego w toku czynności wyjaśniających w niniejszej sprawie wynika, że obwiniony W. L. nie przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu wykroczenia. Nadto jedyny świadek T. Ź. wskazany we wniosku o ukaranie zeznał, iż w dniu w dniu 26 kwietnia 2014 r. ok. godziny 19.40 udał się na ulicę K. [...] do baru „V.”, gdzie miało mieć miejsce zakłócanie spokoju głośną muzyką i stwierdził: „Na miejscu fakt potwierdziliśmy”.

Słusznie wskazuje Rzecznik Praw Obywatelskich, że zeznania te nie są wystarczające do stwierdzenia bez żadnych wątpliwości, że zachowanie obwinionego W. L. mogło zostać potraktowane jako czyn, o którym mowa w art. 51 § 1 k.w. Zeznania tego świadka powinny zostać zweryfikowane przez inne dowody. Co równie istotne, w toku czynności wyjaśniających oskarżyciel publiczny nie przesłuchał w ogóle pokrzywdzonego bądź pokrzywdzonych (we wniosku o ukaranie nie wskazano żadnych pokrzywdzonych) zgłaszających interwencję, jak również mieszkańców okolicznych budynków na okoliczność, czy muzyka odtwarzana w pubie „V.” była dla nich głośna, uciążliwa i zakłócała im spokój. W toku czynności wyjaśniających, nie ustalono również, czy natężenie hałasu było takie, aby uznać je za zakłócanie spokoju. Trafnie również podnosi skarżący, że obwiniony W. L. jest osobą prowadzącą działalność gospodarczą i jakkolwiek odtwarzanie muzyki w prowadzonym przez niego lokalu rozrywkowym, mogło stanowić pewną uciążliwość, to jednak ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika w żaden sposób, aby natężenie i głośność muzyki odtwarzanej w Pubie „V.” odbiegała od zwyczajów przyjętych w tego typu lokalach i aby zakłócała spokój mieszkańcom okolicznych budynków.

Nie bez znaczenia jest również fakt, iż zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia dotyczyło sytuacji mającej miejsce o godzinie 19:40, a zatem na długo przed rozpoczęciem ciszy nocnej.

Biorąc powyższe pod uwagę, w świetle dowodów wskazanych we wniosku o ukaranie nie można było, bez bezpośredniego przeprowadzenia dowodów uznać, że okoliczności czynu i wina obwinionego W. L. nie budzą wątpliwości.

W tej sytuacji Sąd Rejonowy w Z. był zobligowany skierować sprawę na rozprawę, przeprowadzić postępowanie dowodowe i wyjaśnić wszystkie istotne dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności.

Podniesione w kasacji rażące naruszenie art. 93 § 2 k.p.w., miało istotny wpływ na treść zapadłego wyroku, bowiem nie można wykluczyć, że po przeprowadzeniu przez Sąd Rejonowy w Z. rozprawy, zapadłoby inne, co do istoty, orzeczenie.

Ponieważ czyn przypisany obwinionemu, w zaskarżonym kasacją wyroku, został popełniony w dniu 26 kwietnia 2014 r., to jego karalność ustała w dniu

26 kwietnia 2016 r., przedawnienie karalności czynu nastąpiło bowiem jeszcze przed wejściem w życie ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy - kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017r. poz. 966), która nadała nowe brzmienie art. 45 § 1 k.w.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 535 § 5 k.p.k. rozstrzygnął jak w wyroku.